

FORLIST

AF KENNETH LUND

Forlist

Omgivet af brusende hav og flydende vragrester, ser Julie sig fortvivlet omkring. Bølger rejser sig som vægge, for derefter at kollapse og true med at knuse hende under deres vægt. Saltet flår i hendes næse og hun gnider den med våd hånd, mens havets opsprøjt trænger ned i hendes svælg og fremtvinger en halvkvalt hosten. Hendes muskler sitrer ubehageligt i det kølige vand i forsøg på at holde kroppen varm.

En planke fra det forliste skib med påskriften Karen, driver forbi og hun griber skælvende fat i den.

"Mads og Karen..." hvisker hun og ser sig skræmt tilbage.

Bølger, ikke andet end bølger og vragods.

Skibsbranden havde bredt sig hurtigt og hun kunne ikke slukke den. Hun sprang over bord og da køkkenets gasflaske eksploderede i en søjle af ild, tog den båden med sig i dybet. Der er ingen tegn på at andre end hun selv, slap derfra i live. Et nyt spørgsmål presser sig ind i hendes tankerække. Hvor langt er hun fra land? Hun kender ikke svaret, men husker de sejlede mod solen fra morgenstunden. Julie ser på sit ur. Kvart over tre, hendes største chance må være at svømme mod tilbage mod vest. Hun kan ikke blive opdaget her, det er for risikabelt. Hun må i land. Det er hendes eneste håb om redning. Julie vender sig mod solen, kaster sig over planken og svømmer for sit liv.

Mens kulden langsomt fortærer hendes kræfter, flytter arme og ben hende fremad meter efter meter, men med timerne bliver tankerne usammenhængende. Energien hun bruger mod havets strøm, sløver hendes hjerne og krop. Solen bevæger sig skæbnesvangert i sin bane og hun må korrigere for dens vandring, ellers ender hun måske længere fra land end hun allerede er.

Vandet sprøjter i hendes ansigt, mens hun desperat prøver at fokusere på at komme fremad for hver bevægelse. Kampen bliver sværere for hvert svømmetag. For første gang truer tanken om nederlag til havet.

Solen slikker faretruende vandets overflade mens hun kæmper sig videre og dagens sidste lys, er gløden der slukker hendes håb. Når mørket lægger sig vil kun stjernerne kunne vise hende vej, men hun kender intet til stjernebilleder. Hun kan end ikke udpege Nordstjernen om det så gjaldt hendes liv, hvilket det nu desværre kan tyde på at det gør. Mads var den store navigatør, men han er væk, det samme er Karen. Hun har taget sin hævn over dem begge, selvom ikke alt gik efter planen. Branden skulle kun dække hendes spor, ikke ødelægge hendes fremtid... Ved den tanke kommer ny styrke

hende til undsætning. Intet skal komme i vejen. Hun må og vil kæmpe til den bitre ende. Hun bider tænderne sammen, smiler smalt og tvinger sin krop til at fortsætte.

En tynd rød streg former sig i horisonten mellem vandlinje og et fremskredent skylag. Solen er gået ned, dens sidste lys afslører endnu ikke land og hun fælder en tåre. Mørket vil stjæle landets muld fra hende og hun vil drive livløst rundt i bølgemasserne.

Julie plasker videre, men med træge svømmetag. Hendes lemmer føles tungere end landmassen hun forsøger at nå. Armene vil ikke mere, de er trætte, kolde og tømte for kræfter. Brigadegeneralen i hendes tanker er forsvundet, ikke flere kommandoer. Hun er ikke længere sikker på om hendes øjne er åbne eller lukkede, for verden er kun sort.

Mads dukker op som et fatamorgana i alt det sorte. Han rækker hende sin hånd og hun tøver kort, men griber den så. Han trækker hende op, hun smiler, men uden glæde, for hvis han lever, er alt håb ude. Hun ser mod det enlige lys over hans ansigt i mørket og mens lyset bliver skarpere og kommer tættere på, forsvinder han i mørket.

Kulden vender tilbage. Planken er hård under hendes bryst, arme og ben ligger nedkølet i vandet, uden kræfter til at røre sig, og det går op for hende at hun ikke længere svømmer, men driver rundt på må og få. Lukkede udmattelsen hendes øjne? eller bevidstløsheden? Og i så fald, hvor længe? Bølgerne flytter hende rundt på denne forbandede planke, uden at hun længere ved hvilken retning der er vest. Stjernerne viser ingenting, et skylag har taget den mulighed fra hende, men selvom Mads forsvandt i mørket, ser hun det enligt søgende lys endnu. Det må være ægte, hun kan ikke se hvad det er, men det er hendes eneste håb og hun tvinger sine muskler til at fortsætte.

Tårer løber ned af hendes kinder og blandes med havets salte vand, mens den søgende lyskegle, bliver til tre og former en aflang trekant i mørket. Er det en bil, med spot på taget? Hun græder med en ny følelse af glæde i sit bryst. Den sender en klukken fra hendes strube, som vokser og skifter karakter til en hysterisk latter, der forsøger at overdøve havets larm. Hendes arme og ben arbejder hurtigere i rusen. Her er hun, på kanten af landmassernes livgivende frihed. Mads og Karen er en saga blot og hendes nye liv ligger klar derinde et sted, hun skal blot gribe det. Det øverste af de tre lys, flytter sig og afslører bredden for hendes øjne og det får hende til at svømme endnu hurtigere. Keglen virker mere fokuseret på hende, flytter sig ikke længere over hele området, men holder sig indenfor få meter omkring hende. Måske har de hørt hendes latter?

Hun kravler indover stranden og tumler udmattet om i sandet, hun betragter de tre reddende lys mens glæden banker i hendes bryst og skyller igennem hendes latterfyldte strube. Hun ser op i skylaget og en enkel stjerne skinner igennem. Hun ved ikke om det er Nordstjernen, men det er også bedøvende ligegyldigt. Hun er endelig kommet sikkert i land, med livet i behold. Familie arven er hendes og hverken hendes bror eller svigerinde kan gøre mere ved det.

Da fanger lyskeglen hendes udmattede krop på sandbanken og sekundet efter slutter blå blinkende lys sig til de tre hvide.